

HIREK

0000

Franciák a szegediekről

Nehéz dologra vállalkozom: sporteikkel írok. Először láttam futballmérkőzést és bevált ismerőseimnek jóslata, hogy az első meccs meg fog hódítani a sportnak.

Persze, hogy a franciák kedvéért lettem egyszerre a labdarugó sport híve. De nem bántom; gyönyörű látvány volt. A magyar fiukról más helyütt emlékszünk meg, de azokat különben is ismerjük, a sportünnepélyről is külön számolunk be, tehát maradnak a franciák, akik különben is az érdeklődés központját képezték.

Biztosan tudom, mert láttam a sporttelegen, az uton, a kávéházak előtt és sétaközben, amikor az autogramm gyűjtők serege egy ostromolta meg a francia sportbarátainkat, mintha csupa Psylander képezné a válogatott csapatot, hogy szívesen fogadja a szegedi fiatalok jelen pár soromat.

Mondom, hogy nem foglalkoztam soha sporttal, tehát egyéni véleményt magáról a mérkőzésről nem adhatok. Ezt előre tudva érdeklődtem a Magyar Labdarugó Szövetség vezető emberei és a franciák kíséretében levő összes szakemberek véleménye iránt. Az összes vélemények abban csúszosodtak ki, hogy a franciák játéka sokkal fölényesebb, mint aminőt vártak tőlük. A véletlen — a szerencse is kedvezett a magyaroknak abban, hogy úgy Budapesten, mint Szegeden, nem tudtak szebb eredményt elérni a franciák. A játékuikat nagyon szépnek minősítették, a fegyelmeztségüket, az összjátékuikat is nagyon dicsérték. De már a labda célhoz vezetését némi kifogás érte.

Azt a kijelentést is hallottuk, hogy a franciák ki voltak merülve, hogy ez így volt, az nem is csoda, mert nem szabad megfedkezniük arról, hogy a franciák három vagy négy éjszaka nem aludtak.

Ugyanis a 11 játékos közül a nyolc aktív katoná, most szolgálják le a három esztendőjüket (franciáknál nincs egy éves öndán kellett utnak indulniok, hogy aztán Párhessenek Budapestre. Érdekes egyébként, hogy a francia hadügyminiszter milyen előzékenyen adott engedélyt a katonáknak arra, hogy részt vegyenek a külföldi mérkőzéseken.

Engem már eleve is megkértek hölgyismerőseim, hogy gyűjtsek adatokat, de a pálmány megismerése végett. Ezért is, de meg azért is, mert úgy sem sikerülne cikkem, ha — akarnám megírni, tehát megkértem a résztvevő franciákat, hogy egy kis önéletrajz kíséretében adják meg az impressziókat.

A kéziratokból csak kivonatossan ismeretem a következő megjegyzéseket:

Delamay, a francia labdarugó szövetségnek rendkívüli módon élénk, kedves, rózt írja, hogy: nagy öröme szolgálni, hogy Szegeden oly nagy rokonszenvre akadt. A hétfői játék nagyon érdekes volt, de a franciáknak nem volt szerencséjük. A fogadtatás fényes és lelkes volt.

Hosszasabban foglalkozik avval, hogy a franciák mennyire megörültek annak, hogy találkoztak egy vérbeli francia (párisi) hölgygel és milyen kellemes meglepetésben részesítette őket a rendező bizottság ama fi-

gyelme, hogy melléjük rendelt valakit, aki vel franciául társaloghattak.

A francia labdarugó szövetség válogató bizottságának két tagja is jelen volt a meccsen.

Az egyik: *de Cargoüet de Ramléon* gróf, aki zárjel közt mondván, fanatikus royalista létére nagyon szépen együttműködik a demokrata futballisták mellett, nagyon örül, hogy megtette a kirándulást Budapestre és Szegedre, mert alkalma nyílt megbecsülni hazánkat és a magyar jelleget. Különösen meglepte a grófot, hogy a szegedi hölgyeknek igen jó megfigyelő képességük van, mert a párisi divat hamar eljut hozzánk — Szegedre. A korzó élénksége egy kissé emlékezteti a párisi nagy boulevardokra, ami elmaradhatatlan kelléke annak, hogy ő párisi létére jól érezze magát. A fényes fogadtatás után könnyen jutott arra a meggyőződésre, hogy a magyarok igen rokonszenvesek.

A válogató bizottságnak másik tagja a „*Futball*” című igen kiterjedt francia félhivatalos sportlap főszerkesztője: *P. Barnoll*, lelkes barátja a francia labdarugóknak, mondhatnám, talán a lelke a csapatnak. Ugy beszél a fiukkal, mintha az apjuk volna. Lelkesíti őket, vigyáz rájuk, nem engedi meg az evést, ivást a meccs előtt, néha még goromba is. Mégegyszer olyan idős, mint egy-egy fiatalabb játékos, de azért mindegyikével tegeződik.

Ő szintén azt mondja, hogy a franciáknak nem volt szerencséjük, habár a magyarok játéka kifejlődöttebb, mint az övéké. De ha a játékosok sajnálják is, hogy veszítettek, mégis nagy örömeikre szolgálnak, hogy ilyen szép mérkőzéseken, mint a budapesti és szegedi, részt vettek.

Retschury, a bíró azt mondja, hogy a szegedi közönség jobban tetszik neki, mint a budapesti. A város szebb, mint bármelyik vidéki város! A játékpálya azonban rossz és emiatt ki is fáradt (ezzel akarja exkuzálni a franciák előtt, hogy a magyarok egy-két hibáját elnézte). A szegedi játékosokról azt mondja, hogy gyorsak és igen szorgalmasak, de hiányzik náluk a kombináció.

A fiatalok írásait most nem fordítom le, de mondhatom, hogy mind a legjobb emlékek távozik Szegedről. A szegediek játékaról igen hízegően nyilatkoznak, de sokkal nagyobbra becsülik a pestieket, akiknek a munkáját állandóan az angol profikkal hasonlítják össze, mondván, hogy a pestiek éppen úgy játszanak, mint az angol hivatásos futballisták.

A francia játékosok között a legfiatalabb 17 éves, a legidősebb pedig 28 éves. Mind igen kedves, jellemzően jó kedélyű fiú, közvetlen s mondhatom ragaszkodó szeretettel beszéltek mindenről, de legszívesebben a Yoland egyetemi tanár ur által a banketten elmondott francia és magyar beszédében érintett *Entente Cordiale*-ről, arról a politikát kizáró megértésről, amellyel a nemzetek — a sport révén — egymáshoz közeledtek.

Amit a diplomata, a politikusok nem érnek el, azt szeretnék a francia sportemberek keresztül vinni. Szeretnék, ha az érintkezés az idegenekkel barátságosabbá válna. Szeretnék, ha a magyar ilyen barátságos érintkezés útján még közelebb juthatnának a franciák szívéhez. Ha más előnye nem is volt a tegnapi napnak, hát ez is feljegyzésre érdemes eredmény. Szeretnék még a franciák, ha a sport előfutárja volna a békének.

Mi is úgy szeretnők!

Brüller Gyula.

— *A SZEGEDI KALENDARIUMOT* az eddig követett szokásunkhoz képest, a nyári hónapokra most is beszüntetjük. Ennek oka a szegedi viszonyokban rejlik. Nyáron a mozik csak szombaton és vasárnap játszanak; a színház kapui bezáródtak; az egyesületi élet csaknem szünetel, szóval az időjárásán kívül alig akadna följegyezni való a Szegedi Kalendáriumba. Őszkor, ha ismét megindul az élet Szegeden, akkor megint megindítjuk ezt a kedvelt rovatot.

— **Ünnepnapok.** Két nyugodt, szép pünkösd nap, két gyönyörű alkalom hozta mozgásba a város népét. Talán semmi sem oly szép, mint az a nagy néparadat, mely ünnep délutánján megindul át a hidon, a hűs Erzsébet-liget felé. A város társadalmának minden rétege benne van az áradatban. A villanyosok hosszú vonatot rögtönöznek és ezerszámra szállítják át a szabadba kívánczókat. Ujszeged valóban megbecsülhetetlen szórakozó helye a város közönségének. De egy és más szépséghibája hamarosan szembetűnik. Mindjárt a belépésnél első sorban az, hogy még mindig nincsen rendes kapuja, ami az idegenre az első jó hatást tenne. Tessék megnézni a palicsi park díszkapuját: milyen monumentális, ügyes, szép dolog az, mennyire átalakítja az egész fürdőtelep képét! Második nagy hiányossága az ujszegedi ligetnek a rendes és szép vendéglő, mely vonzaná és kielégítené a közönséget. Aranybánya lenne ott egy ügyes üzleti szellemenben vezetett, jól felszerelt vendéglő. Így bizony csak a kisiparos polgárság vetemedik rá, hogy elfogyasszon a platánok alatt egy pohár sört és egy elázott sóskefét. Az állandó nagyvendéglő felépítésének kötelezettsége pedig a várost terheli. Nagy kiállítási pavillonnal, bálteremmel, terrasszal, külön a fehér és külön a piros asztalterítők számára kijelölt étkező hellyel, végül modern cukrászattal kellene azt felszerelni. Az igazi városi vigadó hiányzik Szegeden, holott nagy-szerű környezetet és alkalmas konjunktúrákat adna hozzá a gyönyörű ujszegedi liget. Ez az épület lenne a város állandó kiállítási csarnoka, ahol időnkint a legsikerültebb vásárokat lehetne rendezni. Szomorú tapasztalat az is, hogy egy százezer lakosú város polgársága a hatóság jóvoltából soha egy népiünnepélyhez, egy versenyhez, kiállításához hozzá nem jut. Itt mindent magánosok és egyesületek csinálnak, a hatóság nem tesz egyebet, mint hogy bizonyos célokra átengedi és elzárhatja ezer és ezer embernek a vasárnapi üdülőhelyét. Az idegen joggal kérdezhetné: miféle tehetetlen, vagy átkosan közömbös vezetősége van ennek a nagy alföldi metropolisnak, ha nem érez kötelezettséget abban a tekintetben, hogy ünnepi szórakozásokról gondoskodjék? Eszünkbe jutnak a hajdan nagyhirű tűzijátékok, melyeket néhai Wazulik mester, a kétujju távirász rendezett odaát; milyen töméntelen ember gyönyörködött az olcsó pénzen szerzett mulatságban! Persze, szív kellene ehhez, a nagyváros lélekzetének megérezése, a töme-

Megnyílt a PRÓFÉTA ÉTTEREM KÖZKEDVELT KERTHELYISÉGE
MINDEN VASÁRNAP HONVÉD ZENE HANGVERSENY.